

Statsborger fra Afghanistan:

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at FN’s Menneskerettighedskomité’s udtalelse [fra] august 2016 ikke er retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkommer de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse, om ansøgeren kan sendes tilbage til Afghanistan.

Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Kandahar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af en lokal oberst med tilknytning til Taliban, idet ansøgeren har tilbageholdt oplysninger for denne. Ansøgeren har i forbindelse med sin ansættelse i det private firma [navngivent firma] tolket for de amerikanske styrker i Afghanistan, hvorfor ansøgeren var bekendt med efterretningsoplysninger. Ansøgeren blev i forbindelse hermed bekendt med oplysninger om, at obersten var under mistanke for samarbejde med Taliban. Ved en konkret episode henvendte den pågældende oberst sig til ansøgeren, og han truede ansøgeren med at dræbe ham, såfremt han ikke videregav efterretningsoplysningerne. Ansøgeren afslog at videregive oplysningerne, og obersten blev af amerikanerne anholdt fire til fem dage senere.

Efterfølgende blev ansøgeren bekendt med, at obersten var blevet løsladt, og samme dag, som han modtog denne oplysning, blev ansøgerens svoger dræbt af nogle for ansøgeren ukendte personer, der spurgte efter ansøgeren.

Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har fungeret som tolk for de amerikanske styrker i en periode frem til maj 2011. Ansøgeren findes imidlertid ikke alene på denne baggrund at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

UNHCR henviser i deres ”Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” af 6. august 2013 til, at personer, der har samarbejdet med udenlandske styrker – herunder som oversættere – kan være ”a potential risk group”. Det bemærkes imidlertid, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen H. and B. v. The United Kingdom 70073/10 and 44539/11 af 9. april 2013, der vedrørte en afghansk statsborger, der tidligere havde haft ansættelse som tolk for de amerikanske styrker i Afghanistan – udover at tage stilling til, om det i den konkrete sag ville være muligt at anvende Kabul som ”internal relocation” for klageren – ligeledes udtalte (§§ 114-116), at ”the Court rejects the [...] applicant’s claims that he would not be safe in Kabul because of his profile (som tolk for de amerikanske styrker) and the security situation there. [...] the Court is not convinced that the [...] applicant would be in risk solely because of his previous work as an interpreter for the US forces but must instead examine the individual circumstances of his case, the nature of his connections and his profile”. Domstolen konkluderede herefter, at “the applicant has failed to demonstrate that his return to Afghanistan would be in violation of Article 3 of the Convention”.

Flygtningenævnet finder således, at det afgørende er, om ansøgeren efter en vurdering af de øvrige oplysninger i ansøgerens asylmotiv har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse.

Flygtningenævnet finder fortsat, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv.

Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende forklaringer vedrørende perioden for ansættelsesforholdet ved [det navngivne firma] og den periode, han har tolket for ISAF. Ansøgeren forklarede til asylregistreringsrapporten [fra] september 2011, udfærdiget af Rigspolitiet Udlændingeafdeling, at ansættelsesperioden begyndte omkring et år efter tilbagekomsten til Afghanistan fra Pakistan i slutningen af 2008, således i slutningen af 2009. Ansøgeren forklarede samtidig, at han arbejdede som tolk i et år og fire til fem måneder. Han oplyste i asylansøgningsskemaet [fra] oktober 2011 til Udlændingestyrelsen, at han arbejdede som tolk i perioden fra 2010 til [navngiven dato i] maj 2011. Til asylsamtalen med Udlændingestyrelsen [i] januar 2012 forklarede ansøgeren, at han omkring begyndelsen af januar 2010 søgte en stilling i [det navngivne firma], og at han havde dette arbejde frem til sin udrejse i begyndelsen af juli 2011, uden på noget tidspunkt at opsige sin stilling. Under mødet i Flygtningenævnet [i] januar 2013 forklarede ansøgeren, at hans ansættelsesforhold ved [det navngivne firma] begyndte i 2010, at han i juni 2011 tolkede i et møde mellem [navngiven person] og obersten, og at han efter truslen fra obersten i juni 2011 tog på ferie i Kandahar. Ferien var pålagt af [det navngivne firma], idet tolke efter tre måneders ansættelse pålægges at afholde ferie. Det fremgår af den af Dansk Flygtningehjælp fremsendte anbefaling fra [anden navngiven person], at ansøgeren i perioden fra [dato i] maj 2010 til [dato i] maj 2011 fungerede som tolk for ISAF. I ansøgerens anmodning om genoptagelse [fra] oktober 2014 oplyses, at han i perioden fra 2010 til maj 2011 arbejdede for [det navngivne firma]. I et bilag til anmodningen om genoptagelse fremgår det imidlertid, at ansøgeren ikke vendte tilbage efter afholdelse af sin ferie i juni 2011. Ansøgeren har endelig for Flygtningenævnet under den nu genoptagne sag forklaret, at han begyndte sit arbejde som tolk i januar 2010, at han tolkede i april til maj 2011, og at han tog på ferie tre dage efter oberstens anholdelse, medio maj 2011.

Det fremgår af Udenrigsministeriets høringsnotat [fra] juni 2012, at [det navngivne firma] har oplyst, at ansøgerens sidste arbejdsdag var [i] maj 2011, og at han selv opsagde sin stilling af familiemæssige årsager.

Flygtningenævnet finder, at divergenserne vedrørende datoer ikke alene kan tilskrives, at ansøgeren – der har arbejdet som tolk for de amerikanske styrker – ifølge sin egen forklaring dels er dårlig til at huske datoer og tidsperioder, dels under asylsagens behandling har forsøgt at opgive tidspunkter efter et andet kalendersystem end sit eget.

Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren under asylsagens behandling har forklaret divergerende vedrørende en række andre helt centrale omstændigheder. Han har således blandt andet tidligere under asylsagen forklaret, at flere naboer uden for svogers hus overværede, at personer kom til huset for at opsøge ansøgeren, hvorimod ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret, at det kun var en enkelt nabo. Herudover har ansøgeren tidligere under asylsagen oplyst, at han og søsteren fandt svogers lig med hovedet skåret af, hvorimod ansøgeren under sin forklaring i Flygtningenævnet har beskrevet, at svogeren var påført en række knivstik i kroppen, men at hovedet var urørt. Endvidere har ansøgeren under partshøringsreferatet [fra] juli 2012 flere gange oplyst, at der forløb to dage, fra han fik den telefoniske oplysning fra [navngiven person] om oberstens løsladelse, til svogeren blev dræbt, ligesom ansøgeren har beskrevet, hvad han foretog sig i den mellemliggende periode, hvorimod ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret, at han fik den vigtige opringning fra [den navngivne person] samme dag, som svogeren blev dræbt.

Flygtningenævnet finder herudover, at ansøgerens forklaring på flere punkter fremstår usandsynlig. Det findes således blandt andet usandsynligt, at den i sagen omhandlede oberst blev løsladt allerede efter få dage, navnlig i betragtning af, at denne angiveligt blev fanget på de amerikanske styrkers initiativ, og at han havde planlagt angreb mod selvsamme styrker.

Flygtningenævnet finder ikke, at dokumentet fra politimyndighederne i Kandahar kan tillægges vægt. Nævnet finder det således helt usandsynligt, at politiet skulle ønske i den foreliggende brevform skriftligt at bekræfte, at ansøgerens svoger er dræbt af terrorister, og dette på grund af ansøgeren, navnlig henset til at ansøgeren efter drabet slet ikke anmeldte dette, ifølge sin egen forklaring fordi han var klar over, at politiet ikke ville efterforske drabet. Det bemærkes, at det fremgår af ansøgerens anmodning til de stedlige politimyndigheder, som blev overgivet af ansøgerens ven, at svogeren blev dræbt af terrorister i sit eget hus [i] juni 2011, hvorimod det fremgår af politimyndighedernes svar, at deres efterforskning viste, at svogeren blev dræbt af terrorister [i] juni 2013.

Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”